

de la qual és traduirà en un malestar econòmic evident per a la classe.

Tenint en compte que el promig de vida entre els metges és de 53 anys (5), dels quals 31 corresponen al període d'exercici professional, obtindrem un règim mig de 554 defuncions anuals, això és, un 3/4 per 100.

El promig anual de nous llicenciats durant l'últim quinquenni ha estat de 793, la qual cosa dóna un excés sobre el número de defuncions de 239.

Seguint així, en 20 anys haurà augmentat en 4.780 el número actual de metges, amb un total de 21.980 professors de medicina, a qual xifra hem d'afegir encara l'increment promig anual de nous títols que, essent actualment de 20, i bo i suposant-lo invariable, equivaldrà a altres 400, el que eleva la xifra probable de metges per a 1946 a uns 22.400.

Tal com veiem, les noves generacions mèdiques aportades per les facultats, cobreixen amb excés les baixes que el temps inexorable produeix en les denses fileres professionals, sobrepassant les pèrdues de tal manera que no és arriscat predir que dintre d'algunes dècades haurà duplicat el nombre de comprofessors.

Tenint en compte l'increment anual de la població d'Espanya, estimat en 132.000 per al període 1900-1923 i la relació entre la mortí-natalitat, equivalent a 5 per 1.000, podem calcular la població del país per a 1946 en uns 25.000 milions d'habitants. Correspondran, per tant, en aquella data, uns 1.100 habitants per metge, amb un descens unitari de 170, la qual cosa pressuposa una notable disminució dels ingressos professionals, disminució que més endavant s'anirà accentuant, d'acord amb la llei inexorable de les progressions.

El conflicte està, doncs, tot just iniciat i seria fàcil d'evitar-lo, per poc que el bon zel del Professorat s'obstinés a exigir en els exàmens un nivell mitjà de cultura mèdica a la població escolar, garbellant-la prudentment en els primers anys de la carrera (6) fins a obtenir la selecció dels més

aptes, el que reportaria un evident benefici per a la nostra professió.

Per això és indispensable uniformar a tot Espanya la seriació de les matèries contingudes en els programes de les assignatures que ocupen diversos cursos, la promulgació de disposicions restrictives en el que es refereix a trasllats de matricules per assignatures aïllades, i, sobretot, la instauració dels exàmens per grups.

Així s'acabaria aquest constant tràfec d'escolars que acudeixen de pas a les nostres diferents Facultats, atents a aprofitar, sigui allà on sigui, el punt vulnerable que els permeti aprovar, amb poc esforç, assignatures difícils en la seva Escola originària.

El problema de la plètora professional és, per altra part, un problema peculiar a moltes nacions occidentals.

La revista anglesa *General medical Council*, es queixa igualment de l'excés de metges a la Gran Bretanya. Per una població de 48 milions, hi ha actualment 49.958 metges. Corresponen, per tant, 878 habitants per metge.

En 1876, exercien a Anglaterra 22.713 metges per una població de 36 milions (1 per 1.585).

Holanda és de les poques nacions occidentals que no ha estat afectada per la plètora. Per 7 milions, compta amb 3.700 facultatius. Correspon, per tant, a cada metge holandès 1.810 habitants.

Els Estats Units han arribat a batre el record de densitat professional (7). En 1906, abans de la reglamentació de l'ensenyança de la medicina, l'estat anàrquic de les seves Escoles lliures, que expedien títols amb un any d'estudis, va omplir el país de pseudo-professionals fins a arribar a haver-li un metge per cada 558 habitants.

En les petites poblacions, la desproporció va arribar a ésser còmica. El poble de Wellington, per 87 habitants tenia 5 metges.

"Amb greu perjudici per a l'Humanitat—deia *Pritchett*—hi va haver fins a 1910 una superproducció de metges, no ben capacitats, i això era degut a la existència de un gran número d'Escoles comercials que, considerant l'ensenyança com un negoci, no tenien hospitals ni laboratoris i en les

(5) Aquesta dada, que devem a l'amabilitat del Dr. Rosell, s'ha obtingut, previ estudi de la mortalitat durant 30 anys, del Montepiu de la Unió Mèdico-Farmacèutica de Barcelona. Creient-la fidedigna, ens atrevim a generalitzar-la.

(6) A la Facultat de Medicina de Barcelona (1924-1925), de 266 alumnes matriculats en el primer any, tan sols 161 aprovaren íntegrament el curs.

(7) F. Rodríguez Fornos. - Memòria sobre l'estat de l'ensenyança mèdica en els E. U. Revista Ibèrica (extret del "Siglo Médico", 27-II-1926).